

Sygn. akt V KK 132/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **W. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 maja 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 20 października 2020 r., sygn. IV K [...],

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł:**

**wniosku nie uwzględnić**

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego W. P. nie zasługiwał na uwzględnienie. Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wykonania zaskarżonego kasacją wyroku może nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, zaś zastosowanie wspomnianej instytucji jest odstępstwem od reguły bezzwłocznej wykonalności prawomocnego wyroku ( art. 9 k.k.w.). Dla takiego postąpienia jest konieczne stwierdzenie zaistnienia szczególnych względów, w szczególności, że podniesione w kasacji zarzuty są *prima facie* zasadne i wobec tego zachodzi wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18 ).

Rozpoznając przedmiotowy wniosek Sąd Najwyższy – nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia kasacji, który to nadzwyczajny środek będzie stanowił przedmiot badania na rozprawie – nie stwierdził jednoznacznej zasadności podniesionych tam zarzutów dotyczących naruszenia przepisów procesowych normujących rygory rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie rozpoznania zarzutów apelacyjnych, koncentrujących się głównie na zakwestionowaniu oceny dowodów, dokonanej przez sąd pierwszej instancji, która niesłusznie, zdaniem skarżącego, doprowadziła do ustaleń faktycznych pozwalających na przypisanie skazanemu m.in. czynu z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Najwyższy nie stwierdził też innych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k. Również obrona nie przedstawiła żadnej argumentacji dającej podstawy do przyjęcia, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji może spowodować wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego. Odnośnie podniesionego w kasacji zarzutu kwestionującego trafność rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego w zakresie kosztów obrony ustalonych według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu ( Dz.U. 2019.18), a nie stosownie do zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. ( Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), mając na uwadze podstawę prawną tego zarzutu związaną z dochodzonym roszczeniem, ale również treść art. 426 § 2 k.p.k., oraz formę procesową tego rozstrzygnięcia zamieszczonego w wyroku, należało stwierdzić, że zarzut ten nie jawi się jako jednoznacznie zasadny.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

